

З ЕЙНШТЕЙНОМ У РЮКЗАКУ

Андрій Бачинський

З ЕЙНШТЕЙНОМ У РЮКЗАКУ

Ілюстрації
Маргарити Вінклер

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

УДК 821.161.2

Б 32

Андрій Бачинський

Б 32 З Ейнштейном у рюкзаку [Текст] : повість / Андрій Бачинський. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 152 с.

ISBN 978-617-679-717-3

Мандрівка школярів у гори, яка мала би стати чудовим відпочинком, обернулася несподіваною пригодою для трьох однокласників — красеня-футболіста Олега, красуні Солі та тихого і таємно закоханого у Солю Юрка. Як знання законів фізики та вміння застосувати їх на практиці допомогло підліткам у небезпечних для життя умовах — читайте у захопливій пригодницькій повісті Андрія Бачинського «З Ейнштейном у рюкзаку».

УДК 821.161.2

© Андрій Бачинський, текст, 2019
© Маргарита Вінклер, ілюстрації, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-717-3 Усі права застережено

Буря врзнобіч кидала бляшаним човном-катамараном, і хоч Олег з усіх сил намагався вирівнювати його саморобним веслом-палицею, відносила все далі й далі від берега.

Соломія з Юрком, вчепившись у борти обома руками, присіли на дно бляшанки. Спочатку Юрко ще намагався допомагати Олегові, але тільки заважав йому своєю незграбною шарпаниною. Врешті Олег відсунув його ліктем до борта і наказав міцно триматися, щоб не випасти у воду.

Соломія, замруживши очі, щось бурмотіла. Крізь пориви вітру долинали: «Допоможи... я дурна... здався той острів...».

Раптом щось гулко тріснуло, і човен різко накрився. Дерев'яна колода, що підтримувала рівновагу з лівого боку, лягла впоперек, гальмуючи та розвертаючи катамаран. Мабуть, канат, сплетений із вербового пруття, не витримав натиску вітру та хвиль і тріснув, або ж перетерся до металевих кутів. Човен почав швидко занурюватися у воду...

Кажуть, у хвилини смертельної небезпеки людина згадує все своє життя. Соломія бачила щось подібне у пригодницьких фільмах, але не надто вірила. До цієї миті...

За ті кілька секунд, поки човен, все ще опираючись і голосно булькочучи, зникав під водою, перед її очима з шаленою швидкістю пронеслися події кількох останніх днів. То через них вона разом із однокласниками опинилася в епіцентрі бурхливої стихії, котра ненаситно поглинала їх разом із цією некерованою бляшанкою і, здавалося, не залишала жодних шансів на порятунок...

РОЗДІЛ 1

Двері рвучко прочинилися. У клас швидким кроком увійшов Роман Денисович, учитель фізики.

— Добрий день, діти, — промовив він, окинувши поглядом учнів. — Хоча я не впевнений, що він дуже добрий. У місті зафіксовано кілька випадків інфекційної хвороби, тож у школах на два тижні оголошується карантин.

— Ура! Канікули! — радісним хором вибухнув клас.

Роман Денисович підняв руку, заспокоюючи учнівське багатоголосся.

— Не тіштеся завчасу. До кінця навчального року часу обмаль, а тем із фізики залишилося ще багато, тому ми не сачкуватимемо, а вирушимо на тиждень у лісовий табір, де й продовжимо навчання.

— Що? В лісі? Яке ще навчання? — залунали невдоволені голоси.

Учитель постукав долонею по столі.

— Заспокойтеся. Я погодив це рішення з дирекцією та вашими батьками, і воно не обговорюється. Прошу

всіх завтра о дев'ятій ранку бути на залізничному вокзалі. Візьміть теплі речі та запас харчів.

— А де спати будемо? На вулиці? А намети й спальники? У мене немає, наприклад, — обурено вигукнув здоровань з останньої парти.

— Слушне зауваження, — всміхнувся Роман Денисович. — Я домовився зі своїм однокурсником із університетських часів. Нам дозволили зупинитися на університетській базі в заповідній зоні. Влітку там зупиняються студенти-геологи, що проходять практику, а у травні — ще нікого немає. Там є і кімнати з ліжками, і кухня з пічкою, на якій можна готувати їжу.

— А кухарі там є? — знову озвався здоровань.

— На жаль, — розвів руками вчитель. — Але ви вже дорослі. Мабуть, самі вдома готуєте? Ні? Ну що ж, тоді до уроків фізики додамо ще й практичні заняття з куховарення.

Класом пронісся невдоволений гомін.

— Заперечення не приймаються, — уже суворіше додав Роман Денисович. — Отже, повторюю: о дев'ятій ранку загальний збір на залізничному вокзалі. І не забудьте підручники й зошити. На цьому все, до завтра. Усі вільні...

* * *

Щоб не гаяти дорогоцінного часу, Роман Денисович вирішив перший виїзний урок фізики провести відразу в дорозі. На щастя, ранкова електричка виявилася напівпорожньою. Учитель, наче в класі, розсадив учнів обличчями до себе й почав урок.

— Отже, ми вирушаємо у цікаву й вельми корисну подорож, упродовж якої повторимо увесь пройдений матеріал. Фізика — це наука про природу. То де ж, як не на природі, найкраще її вивчати? Сподіваюся, ви пам'ятаєте, що однією з перших тем із фізики у сьомому класі був Рух. Рух — це основа всього. Усі речовини, з яких сформований всесвіт, складаються з молекул, молекули — з атомів, атоми — з іще дрібніших частинок. І всі вони постійно рухаються та взаємодіють між собою. Електрони рухаються навколо ядра атома, планети — навколо Сонця, супутники — навколо планет, і так далі. Навіть ми з вами зараз рухаємося, і не тільки в поїзді по залізничній колії, а й разом із Землею у просторі й навколо її осі. І увесь цей рух описується певними фізичними законами.

— Яка нудота, — озвався здоровань, що напередодні виступав проти походу, — їдемо собі та їдемо, сонце за вікном. Що ще треба? Навіщо нам ті закони, Романе Денисовичу? Невже сонце перестане світити чи поїзд зупиниться, якщо ми їх не вивчимо?

— Маєш рацію, Олегу, — погодився учитель, — поїзд не зупиниться. А знаєш, чому? Бо люди, які сконструювали локомотив, і машиніст, котрий керує ним, на відміну від тебе вчили фізику.

— От хай вони і вчать. Ботани-очкарики, які ні на що не здатні, хіба над книжками пріти, як он Юр Пулюй, — здоровань кивнув у бік однокласника, що сидів на сидінні попереду і мружився, намагаючись через товсті лінзи окулярів розгледіти краєвиди за вікном. — А мені воно нащо? Я буду професійним футболістом, а не машиністом чи конструктором.

— Тобто фізика у спорті не потрібна? — Роман Денисович вдав, що не почув кпинів Олега.

— Звичайно! Там голи потрібні, а не ваша теорія.

— Воно, може, й так, але будь-які практичні досягнення починаються з теоретичних методик, що базуються на фізичних законах. А у футболі й поготів.

Олег махнув рукою, мовляв, сперечатися зі старим упертим вчителем безнадійно. Роман Денисович і справді був затятим фізиком. Навіть зовні нагадував Альберта Ейнштейна завдяки вусам і сивій розкуйовдженій чуприні.

А Олег не любив фізику, як і всі інші шкільні дисципліни. Часто пропускав уроки, прикриваючись то спортивними зборами перед змаганнями, то самими змаганнями. І йому це сходило з рук, бо Олег Шевчук — футболіст, гордість не тільки школи, а й усього міста. Часто його кличуть Шевою, як зіркового Андрія Шевченка. Дівчата ходять на усі його матчі, вболівають, голосно вигукують ім'я зірки після кожного забитого гола, та кожна потай мріє, що Олег зверне увагу саме на неї, і саме її проведе додому й, на заздрість усім подружкам, саме їй запропонує дружити.

